

14 — Сновињарије у три боје (углавном)

На почетку је било... жуто. Ето зашто.

Он трчи кроз снег, а срне испред њега, беже ли беже. Испалјује стрелу за стрелом: крзнене лопте падају. Бело је, од крви црвено. И црно.

Сада је већ у супермаркету. Наилази на једну старију госпођу која на глави носи крзнену капу са осмехом Бамбија. Продавачица прилази и загрли госпођу.

„Како ми је само драго што вас видим.“

Када се продавачица коначно одмакла и он чврсто загрли госпођу. Осетио је како му је нешто крцнуло под рукама.

„Када сте дошли?“, пита госпођу не пуштајући је.

„Јуче“, одговара она, „остаћу овде неко време. Мислим да ми је пошла крв на нос“.

Он је пушта да провери. Има крви. Махне као мађионичар. Нема крви. Сви остали се осмехују обасјани неонском светлошћу.

„Опростите“, каже он.

„Ма ништа. Можда је и боље да умрем док сам ту.“

Насмеје се као на баш добру шалу.

„Онда ћемо се видети“, одмахује и полази.

„А ко сте ви?“, пита госпођа.

Сви остали се осмехују обасјани светлошћу неона. Бело.

Буди се крвав као да је неког заклао. Везан је за столицу и нема мрдања. А двојица рмпалија у кошуљама белим, заврнули рукаве па бију ли бију. Ту је и она лампа. Мора тако.

„Рајко, где су гљиве?“

„Какве гљиве? Који Рајко?“

„Ја се зовем Рајко“, помислио је. „Е баш лепо.“

Челична песница великог рмпова. Бело. Црвено. Црно.

Доктор има цвице кроз које му у мозак пиљи. Зове се Живадин, доктор Живадин.

„Ништа?“

Громаде крвавих кошуља, а опрали руке, се мешкоље.

„Ништа“.

Угасили су лампу. Црно.

Ту је и сат, тик-так. На ланцу је и иде лево па десно. Између те две крајности, наравно, пролази и кроз средину. Бело, црвено, црно, па онда обрнуто итд. Др Живадин нешто мрмољи. Оде Рајко.

Има нешто око пет година. Седи на поду и игра се. А шта би друго? Остала деца су подаље од њега. Можда зато што у руци држи нож. Кухињски, онај рецкасти.

„Црни Рајко! Шта си то урадио Бамбију?“

Гумени Бамби нема главу и васпитачица залепи маленом Рајку шамарчину. Са радничком петокраком на образу он подиже главу према њој. Нема суза.

„А шта ћу тек теби да урадим одвратна вештице!“

Петнаест година касније умрла је од унутрашњег крволиптања. У супермаркету.

У самици је сада још једна њушка. Тек што овај има одело, много неко фино. Обраћају му се са „маестро“. Нека се зове Маестро. Сад се и доктор мешкољи.

„Потискивање. Све је потиснуо из своје прошлости. Можда због убиства оне жене. Не зна ни ко је, па ни где су гљиве. Обично успевам да хипнозом извучем потиснуто, али овај је немогућ.“

„А био је тако лепо луд, зато смо га и регрутовали“, више ће за себе Маестро, „још ја га лично поставио за шефа обезбеђења гљива.“

„Шта је све нестало?“

„Жута, бела, црвена, црна. За прошлост, спознају, општу и личну будућност.“

„Можда“, крши прсте доктор, „нисте морали да убијете оне генетичаре“.

Како га је погледао јасно је знао да ће ускоро бити мртав и горе. Срећом по доктора Рајко се пробудио па су морали да му се посвете. После још мало батина некаква црна чуда измилеше из зидова и насрнуше на несрећника. Параше га канцама и кидаше зубима испуштајући језиве крике. Упишао се, али од смеха. А и ишло му се. Маестро, доктор и она чуда, згледаше се збуњено. Онда га оставише да самује у самици и крвари као свиња.

Го је као од мајке, али су му оставили ципеле. Ваљда да не назебе. Сећа се да је прогутао жуту гљиву, него где су остале? Нису баш много бистри. Претражили су га, сетио се, чак су и оно са гуменим рукавицама радили, тога баш и није морао да се сети, а ципеле му оставили. Лаковане. Потпетица се дала лако скинути. Ту су. Црвена, бела и црна. Сад може лепо да им их да, убиће га без отежања, али не може да одоли. Ту је и инат, како без њега? Бела беше за спознају. Ајде прво њу. Вууп!

Трчи уз степенице, а степеника има ли има, ка светлости на врху. Тек када се примакао виде да је у питању лустер. Да не помињем, али то га је малко разочарало. Маестро га је потапшао по рамену. Немам појма одакле се створио.

„Да, да. Ту сам и ја“, рече овај весело. Њему и свима нама.

„Ух, душа ми је у носу“, задихано ће Рајко.

Пружа му марамицу.

„Истреси је.“

Погледао је пажљиво Маестра. На глави је имао два мајушна рога, а и нешто му се подуже мрдало у десној ногавици и то не оно што би неко злурад помислио. Како је срцолики врх палацао по

ципели, лакованој, наравно, било је јасно шта је то. Значи, није оно. Са два прста је из малог џепа сакоа извукао фрулицу и почео да свира намештајући обрве на тужно. То голица. И музичица и обрве. Рајко се трже.

„Е не дам!“

Опет је у самици. Много брате боли. Црвена?

Говорник је за говорницом. Окупљени су уодељени, зајапурени и стискају се доле. Један од њих чини то најжешће и осмехује се обасјан светлошћу рефлектора. Медицинске сестре, са свим очекиваним атрибутима и апозицијама, врзмају се око прегалаца скупљајући напуњене епрувете које затим спремају у ручне фрижидере. Биће клонова за рат. Онај насмејани искорачи.

„Сви смо се претворили у једну велику мануфактуру која куца за Вас господине председниче“.

Председник није задовољан. То је Маестро.

„Уз сво дужно поштовање принуђен сам да поменем Вашу госпођу мајку“.

„И ја је помињем, господине председниче, сваки дан је помињем.“

Аплауз. Ново руменило облива лица. Од светлости бело. И црно, да црње бити не може.

Мука му је. Од свега, посебно од њега. Него бар ће му са овим гљивама малко помрсити конце. Црна је најгорча.

Замрачено је, али нешто светлости допире кроз размакнуте завесе. Ту изнад стола клатио се обешени човек. На столу је порука, али рукопис није његов. Зна то поуздано пошто је неписмен.

„Рајко? Шта ти је? Што си се обесио?“

Ћутао је.

Црно.